

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/148/2017
Identifikačné číslo spisu:	5114227325
Dátum vydania rozhodnutia:	28.02.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:5114227325.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu : A. M., bývajúci X., občan SR, zastúpený Mgr. Branislavom Samcom, advokátom v Žiline, Sad SNP 8, proti žalovanej : UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia a.s., so sídlom Želatevská 1525/1, 140 92 Praha 4 - Michle, Česká republika, IČO : 649 48 242, vykonávajúca činnosť v Slovenskej republike prostredníctvom : UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia a.s., pobočka zahraničnej banky, Šancová 1/A, 813 33 Bratislava, IČO : 47 251 336, zastúpený HMG LEGAL s.r.o., Štefanovičova 12, Bratislava, v menej ktorej koná Mgr. Ján Gajan, advokát, o obnovu konania sp. zn. 6 C 208/2012, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 40 C 32/2014, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 21. mája 2015 sp. zn. 6 Co 174/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a .

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej aj „súd prvej inštancie“ - alebo „okresný súd“) uznesením z 24. novembra 2014 č. k. 40 C 32/2014-57 povolil obnovu konania vedeného na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 6 C 208/2012. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že rozsudkom č. k. 6 C 208/2012-62 zo dňa 6.12.2013 Okresný súd Žilina vyhovel návrhu žalobcu a uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 736,96 € spolu s riadnym úrokom vo výške 17,88 % z istiny vo výške 677,74 € od 10.9.2010 do zaplatenia a s úrokom z omeškania vo výške 9 % z istiny vo výške 677,74 € od 10.9.2010 do zaplatenia a súčasne uložil žalovanej povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 44 € titulom súdneho poplatku za návrh na začatie konania a vo výške 141,80 € titulom trov právneho zastúpenia k rukám jeho právneho zástupcu. Z pripojeného spisového materiálu vo veci vedenej pod sp. zn. 6 C 208/2012 bolo súčasne zistené, že uznesením č. k. 6 C 208/2012-48 zo dňa 19.10.2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 19.1.2014, súd rozhodol, že písomnosti určené T. M. sa budú v predmetnom konaní doručovať uložením v súdnom spise. Písomnosti doručované uložením v súdnom spise sa považujú za doručené po uplynutí siedmich dní od ich vyhotovenia. Z obsahu spisu vyplýva, že pokiaľ súd rozhodol v zmysle § 48 ods. 4 O.s.p. o doručovaní písomností T. M. uložením v spise, urobil tak pri splnení podmienok uvedených v citovanom ustanovení. Na základe predmetného uznesenia

doručoval T. M. ukladaním v súdnom spise aj rozsudok vo veci samej č. k. 6 C 208/2012-62 zo dňa 6.12.2013, ktorý následne nadobudol právoplatnosť dňa 4.3.2014. T. M. dňa 23.6.2014 požiadal o dodatočné zaslanie návrhu a rozsudku vo veci sp. zn. 6 C 208/2012 a predmetný rozsudok prevzal (bez vplyvu na jeho právoplatnosť) dňa 15.7.2014 pri osobnej návšteve súdu a teda mal za to, že k uvedenému dátumu sa s ním objektívne mohol oboznámiť. Na základe uvedeného je zrejmé, že návrh na obnovu konania je podaný včas (tu pre úplnosť súd podotýka, že aj v prípade uplynutia subjektívnej trojmesačnej lehoty v zmysle § 230 ods. 1 O.s.p., o ktorý prípad však v prejednávanej veci podľa názoru súdu nejde, by návrh na obnovu konania v tomto prípade bol prípustný v zmysle § 230 ods. 2 písm. d/ O.s.p., pretože tu súd pristúpil práve k aplikácii ustanovenia § 228 ods. 1 písm. e/ O.s.p., ako to ďalej vyplýva z textu odôvodnenia tohto uznesenia), je podaný oprávnenou osobou (žalobca bol účastníkom konania sp. zn. 6 C 208/2012) a súčasne nejde o žiaden z prípadov, v ktorých je obnova neprípustná (§ 229 O.s.p.). Posúdil návrh žalobcu na obnovu konania a túto povolil s poukazom na ustanovenie § 228 ods. 1 písm. e/ O.s.p., t. j. z dôvodu, že právoplatný rozsudok vo veci samej č. k. 6 C 208/2012-62 zo dňa 6.12.2013 je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskych spoločenstiev alebo iného orgánu Európskych spoločenstiev. V prejednávanej veci ide o zmluvu spotrebiteľskú. Nemožno totiž opomenúť existenciu zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa. Uvedený zákon je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku zákonom *lex specialis*. Pri posudzovaní konkrétneho prípadu je nutné považovať daný záväzkový vzťah za vzťah občianskoprávny, na ktorý je potrebné aplikovať ustanovenia zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a ustanovenia Občianskeho zákonníka. K samotnému posúdeniu rozporu právoplatného rozsudku Okresného súdu Žilina vo veci samej č. k. 6 C 208/2012-62 zo dňa 6.12.2013 s rozhodnutím Súdneho dvora uviedol, že v predmetnom rozsudku sa súd vôbec nezaoberal posúdením neprijateľnosti zmluvných podmienok v zmluve o spotrebiteľskom úvere (napr. dojednanie riadnych úrokov odkazom na pohyblivú úrokovú sadzbu spôsobom uvedeným v čl. VII bod 6. obchodných podmienok, či dojednania bodu 2. zmluvných ustanovení ku kreditnej max karte o tom, že predmetný záväzkový vzťah sa spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka), čo je však najpodstatnejšie, nevyhodnotil ani spôsob uzavretia spotrebiteľskej úverovej zmluvy ako takej vo vzťahu k ustanoveniu § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch - predmetné ustanovenie totiž vyžaduje písomnú formu takejto zmluvy (inak je neplatná), pritom na zmluve na č. I. 23 spisového materiálu 6 C 208/2012 sa nenachádza podpis jednej zo zmluvných strán (podpísal ju len dlžník, nie veriteľ), taktiež nie je zrejmé, kedy bolo Rudolfovi Škvarekovi doručené potvrdenie o uzatvorení zmluvy a takisto nie je zřejmý ani dátum akceptácie. Z týchto dôvodov v zmysle cieľov zadaných právom Európskych spoločenstiev a vyššie citovanej právnej úpravy majúcej tieto ciele transponovať a následne garantovať rozhodol tak, že povolil obnovu konania na základe návrhu žalovanej - spotrebiteľa.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej uznesením z 21. mája 2015 č. k. 6 Co 174/2015-97 uznesenie Okresného súdu Žilina č. k. 40 C 32/2014-57 zo dňa 24. novembra 2014 zmenil tak, že návrh na povolenie obnovy konania zamietol. Uložil žalobcovi nahradiť žalovanej trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 214,58 € do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že ustanovenie § 228 ods. 1 písm. e/ O.s.p. bolo do slovenského právneho poriadku zaradené zákonom č. 384/2008 Z.z. Dôvodová správa normu odôvodňuje odkazom na rozsudok Súdneho dvora Európskych spoločenstiev z 18. júla 2007 (Štátna pomoc - ESUO - Hutnícky priemysel) vo veci C 119/2005 (Ministero dell'Industria, del Commercio e dell'Artigianato v. Lucchini SpA, predtým Lucchini Siderurgica SpA). Ten je však veľmi špecifický a týka sa len prípadu, ak vnútroštátny súd zasiahne do kompetencie orgánu Európskej únie. Rozsudok Lucchini tak neumožňuje napadnúť rozhodnutie pre rozpor s akýmkoľvek rozhodnutím. Dôvodová správa potrebu novelizácie okrem prípadu Lucchini neodôvodnila nijako inak. Z toho možno vyvodíť, že cieľom novely bolo umožniť obnovu konania len v prípadoch analogických s vecou Lucchini. Z pohľadu účelu by sa teda aj § 228 ods. 1 písm. e/ O.s.p. mal vykladať reštriktívne. Zo systematických súvislostí celého § 228 ods. 1 O.s.p. jednoznačne vyplýva, že dôvodom na obnovu konania sú len také dôkazy, skutočnosti, rozhodnutia, trestné činy či rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré majú priamy vecný i personálny súvis s napadnutým rozhodnutím. Niet preto rozumného argumentu, prečo by sa práve písmeno e/ tohto zákonného ustanovenia malo od tohto systému odkláňať a umožňovať obnovu konania aj z dôvodov, ktoré nemajú ani s účastníkmi a ani s predmetom sporu nič spoločné. Ani písmeno a/ tohto ustanovenia nehovorí o tom, že sa má týkať len

rozhodnutí, ktoré s vecou vecne i personálne súvisia. Ustálená judikatúra však zaujala jasný a presvedčivý názor, že takýto súvis musí existovať. Niet racionálneho dôvodu, prečo by sa rovnaké zmýšľanie ako pri písmene a/ nemalo použiť aj pri písmene e/ ustanovenia § 228 ods. 1 O.s.p. Odvolací súd považuje za nevyhnuté uviesť, že súd prvej inštancie nesprávne hľadal pri posudzovaní návrhu na povolenie obnovy konania rozpor napadnutého rozhodnutia s rozhodnutiami, ktoré nesúvisia s pôvodným konaním vecne ani personálne a navyše sa snažil prehodnocovať postup okresného súdu pri aplikácii vnútroštátnych spotrebiteľských noriem. Takýto prípadný nedostatok nemožno odstraňovať prostredníctvom inštitútu obnovy konania, ale na základe iných opravných prostriedkov zakotvených v Občianskom súdnom poriadku. Iná situácia by bola, samozrejme, ak by sa konkrétne rozhodnutie Súdneho dvora EÚ týkalo spôsobu vyhodnotenia konkrétnej otázky riešenej v pôvodnom konaní. Touto otázkou sa však rozhodnutia, na ktoré odkázal okresný súd vôbec nezaoberajú. Preto rozhodnutie vydané v základnom konaní s nimi ani nemôže byť v rozpore. Rozpor vyjadrený v § 228 ods. 1 písm. e/ O.s.p. nemožno chápať abstraktne, ale musí sa prejavíť v konkrétnom posúdení, t. j. ak je konkrétne posúdenie vnútroštátnym súdom v rozpore s konkrétnym posúdením Súdny dvorom EÚ, či iného orgánu EÚ. Ďalším problémom, pred ktorým súd prvej inštancie stál, bol časový aspekt. Súdom prvej inštancie argumentoval rozhodnutiami Súdneho dvora EÚ vydanými ešte pred právoplatným skončením pôvodného konania. Žalobca obnovy konania sa teda nimi mohol brániť už v pôvodnom konaní. Ak tak neurobil, nebolo možné sa obnovou konania vôbec zaoberať. Pri povoľovaní obnovy konania totiž platí zásada, že pokiaľ účastník zo svojej viny neuplatnil určitú skutočnosť v pôvodnom konaní, je vylúčený z ďalšieho jej uplatňovania aj s dôkazmi, ktoré majú túto skutočnosť preukázať. Obnova konania preto v tomto prípade nemala byť povolená. Nič na tom nemôže zmeniť ani fakt, že navrhovateľ obnovy je spotrebiteľ. Aj ochrana spotrebiteľa musí mať svoje medze a nemožno ju poňať ako obranu jeho ľahkomyselnosti a nezodpovednosti. Podstata úvah okresného súdu, na základe ktorých vo veci povolil obnovu konania spočívala v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie v základnom konaní, predovšetkým v súvislosti s aplikáciou spotrebiteľských pravidiel majúcich základ aj v starších rozhodnutiach Súdneho dvora EÚ. V zmysle vyššie uvedeného výkladu mal krajský súd za to, že dôvody pre povolenie obnovy konania neboli v posudzovanej veci splnené. Žalobca založil svoje podanie na chybnom postupe okresného súdu, nekonštatoval zistenie žiadnych nových skutočností, resp. dôkazov, ani neoznačil rozhodnutie Súdneho dvora EÚ, ktoré by malo konkrétnu väzbu k posudzovanej veci; skôr sa javí, že podaný opravný prostriedok spĺňa kritériá iných opravných prostriedkov - odvolania, či dovolania, ktorých podstata však stojí na iných princípoch ako je inštitút obnovy konania. Postup súdu prvej inštancie smeroval k novému prehodnoteniu rozhodnutia vydaného v základnom konaní a to na základe skutočností, ktoré bolo možné použiť už skôr, preto nebolo možné návrhu žalobcu vyhovieť.

3. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca. Namietal, že odvolací súd nesprávne posúdil dôvody, na základe ktorých Okresný súd Žilina obnovu konania povolil. Má za to, že tieto dôvody na obnovu konania nepochybne sú. Namietal, že rozhodnutie Okresného súdu Žilina sp. zn. 6 C 208/2012 zo dňa 6.12.2013 je nepreskúmateľné a týmto rozhodnutím mu bola odňatá možnosť práva konať pred súdom. Mal za to, že rozhodnutie Okresného súdu Žilina sp. zn. 6 C 208/2012 zo dňa 6.12.2013 trpí vadami, pre ktoré je dôvodné rozhodnutie zrušiť a vrátiť vec na nové prejednanie rozhodnutia v súlade s právne záväzným názorom Najvyššieho súdu SR. V doplnenom dovolaní žalobca uviedol, že prípustnosť dovolania odôvodňuje ustanovením § 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p. a dôvodnosť ustanovením § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., teda že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Namietal, že odvolací súd nesprávne vykladá európske právo. Rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za objektívne nespravodlivé. Žalobca bol v pôvodnom konaní v pozícii spotrebiteľa, teda slabšou procesnou stranou. Práve slabšej procesnej strane poskytuje najmä Európsky súdny dvor vo svojej judikatúre vyššiu mieru ochrany. Vnútroštátny súd má prihliadať na túto skutočnosť a v rámci vyššej miery ochrany spotrebiteľa má ex offio aj skúmať neprijateľnosť zmluvných podmienok. Žalobca sa v zmysle tejto judikatúry domáhal obnovy konania, čo Okresný súd Žilina ako súd prvej inštancie povolil a toto riadne, dostatočne a rozume odôvodnil. Navrhol zrušiť rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

4. Žalovaná vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalobcu navrhla dovolanie žalobcu zamietnuť a priznať jej trovy dovolacieho konania.

5. Podľa ustanovenia § 470 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“),

ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona zostávajú zachované.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolačný súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, zastúpená v súlade so zákonom, bez nariadenia dovolacieho pojednávania, preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie nie je dôvodné.

7. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané 28. augusta 2015 osobne, t. j. pred 1. júlom 2016, za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), dovolací súd postupoval v zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 470 ods. 2 CSP a procesnú prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ustanovenia § 236, § 237 a § 239 O.s.p.

8. Podľa § 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p. dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa.

9. Dovolačný súd je podľa ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. viazaný rozsahom dovolania i uplatnenými dovolacími dôvodmi. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež inými vadami len vtedy, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolaateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

10. Zákonné ustanovenie § 237 ods. 1 O.s.p. pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

11. Existencia niektorej z vyššie uvedených väd nebola dovolacím súdom v konaní zistená ani dovolaateľom namietaná.

12. Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadať aj vtedy, ak nie je dovolaním namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 ods. 1 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Existencia ani tejto vady nebola dovolaateľom namietaná, ani nevyšla v dovolacom konaní najavo.

13. Dovolaateľ namietal, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). V ďalšom sa dovolací súd zameral na posúdenie danosti tohto dovolacieho dôvodu.

14. Nesprávnym právnym posúdením veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, ako mal správne použiť alebo aplikoval síce správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil.

15. Predmetom konania v danej veci bol návrh na obnovu konania. Sporným bol dôvod prípustnosti obnovy konania uvedený v ustanovení § 228 ods. 1 písm. e/ O.s.p.

16. Podľa § 228 ods. 1 písm. e/ O.s.p. právoplatný rozsudok môže účastník napadnúť návrhom na obnovu konania ak je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskych spoločenstiev alebo iného orgánu Európskych spoločenstiev.

17. V danej veci žalobca napadol návrhom na obnovu konania právoplatný rozsudok z dôvodu, že súd neposudzoval daný prípad podľa spotrebiteľského práva, a ktoré je rozporné s rozhodnutiami Súdneho dvora Európskej únie v zmysle rozhodnutí, uznesenie Súdneho dvora C-76/2010 POHOTOVOSTÍ/Korčkovská, rozsudok Súdneho dvora vo veci C-228/92 Roquette Frères, rozsudok vo veci C-137/94 Richardson, rozsudok z 21.11.2002 v prípade C-473/00 Cofidis SA, rozsudok z 27.6.2000 v spojených prípadoch C-240 až C-244/98 Océano Grupo Editorial SA, ako aj na smernicu Rady 93/13/EHS, Chartu základných práv Európskej únie a Zmluvu o fungovaní Európskej únie. Súd prvej inštancie posúdil návrh žalobcu na obnovu konania a túto povolil s poukazom na § 228 ods. 1 písm. e/ O.s.p. z dôvodu, že právoplatný rozsudok vo veci samej sp. zn. 6 C 208/2012 zo dňa 6.12.2013 je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskych spoločenstiev alebo iného orgánu Európskych spoločenstiev. Odvolací súd bol toho názoru, že ustanovenia § 228 ods. 1 písm. e/ O.s.p.

by sa malo vykladať reštriktívne. Opiera sa o konštantnú judikatúru, ktorá zaujala jasný a presvedčivý názor, že použitie tohto ustanovenia je možné len pri veciach, ktoré s ňou vecne i personálne súvisia. Uvádza, že zo systematických súvislostí celého § 228 ods. 1 O.s.p. jednoznačne vyplýva, že dôvodom na obnovu konania sú len také dôkazy, skutočnosti, rozhodnutia, trestné činy, či rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré majú priamy, vecný i personálny súvis s napadnutým rozhodnutím. Niet preto rozumného argumentu, prečo by sa práve písmeno e/ tohto zákonného ustanovenia malo od tohto systému odkláňať a umožňovať obnovu konania aj z dôvodov, ktoré nemajú ani s účastníkmi ani s predmetom sporu nič spoločné. Rozpor vyjadrený v § 228 ods. 1 písm. e/ O.s.p. nemožno chápať abstraktne, ale musí sa prejavovať v konkrétnom posúdení, t. j. ak je konkrétne posúdenie vnútroštátnym súdom v rozpore s konkrétnym posúdením Súdny dvorom EÚ, či iného orgánu EÚ. Poukázal na časový aspekt, keď okresný súd argumentoval rozhodnutiami Súdneho dvora EÚ vydanými ešte pred právoplatným skončením pôvodného konania. Žalobca sa teda nimi mohol brániť už v pôvodnom konaní.

18. V preskúmvanej veci sa Najvyšší súd Slovenskej republiky stotožňuje so záverom odvolacieho súdu a len pre úplnosť upriamuje pozornosť na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 345/2017 zo 16. mája 2017, v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky uviedol, že zásadný vplyv na posudzovanie návrhu na obnovu konania uplatneného podľa § 228 ods. 1 písm. e/ O.s.p. má aj rozsudok Súdneho dvora C-234/04 zo 16. marca 2006 vo veci Rosmarie Capférer proti Schlang & Schick GmbH, v ktorom Súdny dvor uviedol, že únieové právo neprikazuje vnútroštátnemu súdu, aby preskúmaval a rušil právoplatné rozhodnutie vnútroštátného súdu, ak sa aj ukáže, že je v rozpore s právom Európskeho spoločenstva. Týmto rozhodnutím Súdny dvor zdôraznil dôležitosť zásady res iudicata (jedinou výnimkou, keď Súdny dvor zakotvil povinnosť prelomiť túto zásadu, je situácia, keď vnútroštátny súd rozhodne vec, ktorá nepatrí do jeho kompetencie ale do kompetencie orgánov Európskej únie). Obnova konania nemá byť nariadená pre rozpor pôvodného rozhodnutia s akýmkoľvek rozhodnutím Súdneho dvora. Rozhodnutie Súdneho dvora zakladá dôvod prípustnosti obnovy konania len vtedy, keď sa týka rovnakej veci ako obnovou napadnuté rozhodnutie alebo ak odlišne, hoci vo veci inej rieši otázku, majúcu na spôsob právneho posúdenia veci v pôvodnom konaní dosah. Návrhom na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadnej nesprávnej procesnej povahy. Aj keby sa súd pri vydaní platobného rozkazu prijateľnosťou dohodnutej zmluvnej podmienky vôbec nezaoberal, alebo keby sa ňou zaoberal, ale s nesprávnym záverom, nemôže ísť o rozpor s európskou judikatúrou.

19. So zreteľom na vyššie uvedené, keď dovolateľ napadol dovolaním vecne správne uznesenie odvolacieho súdu, v konaní neboli zistené vady uvedené v § 237 O.s.p. a konanie nie je postihnuté ani inou vadou, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho dovolanie ako nedôvodné zamietol (§ 448 CSP).

20. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.